

PROLOG

Středa, 24. července 2024

Mobil zazvonil krátce po poledni. Na displeji se objevilo jméno Petr Mrzena.

Nora Fridrichová telefon zvedla bez zvláštního očekávání. Bylo léto, pořad *168 hodin* měl prázdniny a redakce byla rozptýlená na dovolených. Veřejnoprávní televize v červenci obvykle řeší reprízy, nikoli zásadní rozhodnutí. Chodby Kavčích hor bývají poloprázdné, kanceláře zavřené, klimatizace hučí naprázdno a instituce působí dojmem, že sama sebe uložila k letnímu spánku.

Hovor začal zdvořile, téměř opatrně. Mrzena se ujišťoval, zda Noru neruší, zda má dovolenou, zda je v Praze. Pak jí ale oznámil, že má zprávu, kterou by s ní raději probral osobně. Nakonec ale mluvil po telefonu. Možná proto, že i jemu bylo jasné, že to, co jí chce povědět, se lépe říká na dálku.

Krátce předtím mu generální ředitel Jan Souček oznámil, že od září nebude *168 hodin* zařazeno do programového schématu ČT1. Vysvětlení bylo formulováno jazykem institucionální opatrnosti. Pořad prý „nezapadá do programové struktury“. Neodpovídá představám o publicistice, existují problémy s výkladem Kodexu České televize, jsou zde „spory“, o nichž Nora podle vedení „musela vědět“.

Formulace, které neříkaly vůbec nic konkrétního.

Reakce byla okamžitá a autentická.

„Nekecej.“

Mrzena pokračoval. Nevoloal kvůli diskusi, ale proto, aby tuto zprávu Nora slyšela jako první. Zároveň navrhl osobní schůzku. Hovořil o dopadech na redakci, o lidech, o nutnosti „nějak to vyřešit“. Na přímou otázku, zda pořad končí úplně, nezazněla sice explicitní odpověď, přesto ale byla zřejmá. Pokud ho nevysílá ČT1 ani ČT24, pak je konec. Pořad bez obrazovky je jen archivní složka.

Pro Noru to byl šok. *168 hodin* mělo za sebou osmnáct let existence, osmnáct let nepřetržitého vysílání. Nikdy nezažilo pauzu delší než prázdniny. Nikdy nebylo odstaveno rozhodnutím jednoho managementu.

Mrzena schůzku navrhl hned na následující ráno. Nora souhlasila.

Po skončení hovoru chvíli seděla v tichu. Bylo to ono zvláštní letní ticho, kdy se Praha zpomalí, kanceláře se vyprázdňují a město působí, jako by na chvíli ztratilo paměť. Obyčejné letní dopoledne, jeden z těch dnů, kdy se nic dramatického neděje a město působí ospale, téměř lhostejně. Právě proto ten telefonát působil nepatřičně. Nezazvonil uprostřed krize ani po odvysílání dílu, který by vyvolal bouři. Přišel ve chvíli, kdy se zdálo, že je na všechno dost času. A možná právě v tom byl jeho skutečný význam. Rozhodnutí, která se dělají v tichu, nebývají dočasná.

Nové vedení České televize dospělo k závěru, že *168 hodin* už na veřejnoprávní obrazovku nepatří. Najednou prý redakce nezvládala základní novinářské principy, a Nora Fridrichová měla dokonce poškozovat dobré jméno České televize. Nikdo však nebyl schopen říct, čím konkrétně.

Kdyby to byla pravda, musela by Nora selhávat osmnáct let, protože tytéž principy novinářské práce zachovávala od samého počátku pořadu. Každý týden znovu, před očima statisíců diváků, pod dohledem editorů, právníků i vedení. Přesto se to jako problém objevilo až ve chvíli, kdy se vedení televize stále více chtělo lísat k těm, o kterých se tušilo, že brzo převzmou moc ve státě. Nešlo o náhlé selhání Nořiny práce. Šlo o změnu toho, jak je Česká televize schopná této moci vzdorovat.

Za rozhodnutím stála čtveřice lidí, která nastoupila do svých funkcí na podzim předchozího roku: generální ředitel Jan Souček, ředitel zpravodajství a publicistiky Petr Mrzena, šéfredaktor Michal Kubal a jeho zástupkyně Aneta Snopová. Po necelých dvanácti měsících působení nového managementu byl pořad, který přežil několik generálních ředitelů, označen za nekompatibilní s představou veřejné služby.

V posledním roce své existence sledovalo *168 hodin* v průměru 539 tisíc diváků týdně. V českých poměrech jde o číslo, které se běžně neoznačuje za problém. Spíš naopak.

Popularita pořadu nebyla náhodná. *168 hodin* si vybudovalo pozici tím, že systematicky analyzovalo chování politické a ekonomické moci. Politici pořad neměli rádi, a pokud mohli, vyhýbali se mu. Některé reportáže vedly ke změnám zákonů, jiné pomohly obrátit konkrétní lidské příběhy lepším směrem. Pořad předkládal kontroverzní témata a diváci to oceňovali. A právě proto byl pro část politické elity dlouhodobě nepohodlný.

Pořad *168 hodin* se začal vysílat 10. září 2006. Tohle datum si Nora vždy pamatovala úplně přesně, a to hlavně z osobních důvodů. Na začátku téhož roku otěhotněla se svým tehdejším manželem Milanem, těhotenství ale na jaře skončilo. Ztráta byla hluboká a dlouhodobá. V létě zvažovala odchod z České televize. Tehdejší šéf zpravodajství Zdeněk Šámal a jeho zástupce Ondřej Neumann však přišli s návrhem nového pořadu.

Název vymyslela Zdeňkova žena Olga při domácím úklidu. *168 hodin*. Sedm dní po čtyřiaadvaceti hodinách. Shrnutí týdne. Nora tehdy netušila, že pořad v jistém smyslu zaplní prázdné místo po něčem, co mělo přijít a nepřišlo.

První díl začal zostra. Rozhovorem s Pavlou Topolánkovou, manželkou tehdejšího premiéra, kterou bulvár právě nacytal uprostřed manželské krize. Byl to první veřejný výstup k aféře. Ten den si Nora u stolu uvědomila, že je 10. září. Den, na nějž měla původně stanovený termín porodu.

Osobní tragédie, kterou prožila, zasáhla i její profesní život. O dva roky později skončila na terapii a přišla o manželství. Teprve nedávno se dozvěděla, že tehdy čekala syna. V roce 2024 by mu bylo osmnáct. Ve stejný okamžik skončil i pořad, který osmnáct let formovala.

Náhody mají v lidských příbězích zvláštní smysl pro symboliku. A někdy působí tak přesně, že člověk má pocit, jako by se uzavíral kruh, o jehož existenci neměl tušení.